

«Πάτερ μου, πώς να είναι άραγε η κόλαση;» «Τι είδες πάτερ; Πώς ήταν;»

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή](#)

2 Ιουλίου 2015

«Πάτερ μου, πώς να είναι άραγε η κόλαση;»

«Παιδί μου ευλογημένο, χωρίς να με ρωτήσεις το τι, το πώς και το γιατί, θα σου πω ότι βρέθηκα εκεί για λίγη ώρα και ήταν μια φρίκη. Μου φάνηκε αιώνας ατέλειωτος!»

«Τι είδες πάτερ; Πώς ήταν;»

«Βρέθηκα αρχικά σε έναν κήπο. Είχε χρώματα, αλλά δεν ήταν λαμπερά. Τα πάντα ήταν μουντά, σαν να ήταν καπνισμένα. Είχε συρματοπλέγματα παντού. Από όπου και να περπατούσα, σχεδόν μπουσουλώνοντας, εκείνη τη στιγμή υψώνονταν μπροστά μου μπάρες και σίδερα αυτόματα. Φύτρωναν σίδερα αμέσως όπως ξεπροβάλλει ένα φυτό. Δεν έβλεπα ουρανό.

Είχε φως, αλλά ήταν σαν να είχε συννεφιά. Κόσμο δεν έβλεπα και δεν άκουγα

κανέναν θόρυβο. Δεν υπήρχαν λουλούδια, πουλιά ή ζώα, παρά μόνο δέντρα, θάμνοι, γρασίδι και ...σίδερα! Μετά από ώρα, είδα έναν δρόμο και κίνηση.

Μπήκα μέσα σε κάτι σοκάκια. Κόσμος παντού. Δεν ξεχώριζες όμως αν ήταν άνθρωποι ή αν ήταν δαιμόνια. Γινόντουσαν όλο και πιο πολλοί, καθώς περπατούσα. Τα πάντα ήταν άφωνα Σαν να είχες αφαιρέσει κάθε ήχο. Έβλεπες ανθρώπους κάθε ηλικίας, δεν έβλεπες όμως πουθενά μικρά παιδιά και μωρά. Είδα ανθρώπους με ηλικία από 15 χρονών και πάνω, μέχρι 70 με 80 χρονών. Μορφές εφιαλτικές. Και αυτό που τις έκαναν να δείχνουν πιο τραγικές ήταν ότι δεν είχαν χαμόγελο, πάρα μόνο μίσος και κακία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό τους. Ίσα ισα σπανίως- κανένα μισο-χαμόγελο, αλλά και αυτό όλο αίμα στα χείλη και ειρωνεία. Πίκρα αφόρητη. Δηλητήριο. Έτρεχα...

Με έσπρωχναν, με πίεζαν, γινόντουσαν φορτικοί, απειλητικοί. Κόλλαγαν επάνω μου σαν βδέλλες.

Είδα κυρίες και κυρίους με ωραία ενδύματα, αλλά είχαν βρωμιές επάνω στα ρούχα τους. Άλλοι φορούσαν ρούχα από πανάκριβα υφάσματα, αλλά ήταν ξεσκισμένα στις άκρες τους, σαν κουρέλια.

Τα σοκάκια στένευαν και είχαν κόσμο πολύ και πολλά σκουπίδια παντού. Ουρανός δεν υπήρχε. Σαν να ήταν μια πόλη με ταβάνια και ακάθαρτη πολλά! Οι πόρτες και τα σπίτια κολλημένα το ένα δίπλα στο άλλο, θύμιζαν όλα οίκους ανοχής. Εφιαλτικά όλα. Βγήκα σε έναν πιο ανοιχτό χώρο. Εκεί άρχισαν να με χτυπούν σε όλο το σώμα μου με μανία. Μου έδιναν χαστούκια και μπουνιές.

Ξαφνικά είδα γυναίκες και άντρες με ωραία χαρακτηριστικά να έρχονται -το ίδιο- ορμητικά επάνω μου. Φορούσαν σταυρό στο στήθος, όμως είχαν μια δαιμονική έκφραση στο πρόσωπό τους. Έκανα τον σταυρό μου ασταμάτητα. Τους έλεγα: "Φοράτε και εσείς σταυρούς. Κάνετε τον σταυρό σας! Γιατί δεν τον κάνετε, αφού φοράτε και εσείς σταυρούς;"

Τίποτα όμως. Με χαστούκιζαν.

Έλεγα τον 50ο ψαλμό συνέχεια... "Ελέησον με ο θεός κατά το μέγα έλεός Σου...". Αυτοί αγρίευαν! Γινόντουσαν έξαλλοι.. Έλεγα και άλλες προσευχές, αλλά χειρότερα. Όλα αυτά χωρίς ήχους, μόνο τη φωνή μου άκουγα και τις προσευχές μου που τις έλεγα φωναχτά, δυνατά. Βγήκα κάπου που είχε βαγόνια και τραίνα. Σαν να ήμουν σε σιδηροδρομικό σταθμό. Επάνω στα βαγονέτα ήταν καθιστοί ή ξαπλωμένοι γέροι που έμοιαζαν με τέρατα, σαν τον Κουασιμόδο. Με πίεζαν για να με λιώσουν.

Έτρεχα χωρίς σταματημό. Βγήκα πάλι σε άλλα στενά... Εκεί άλλες μορφές πιο τερατώδεις. Μορφές χωρίς μαλλιά, αλλά με ανθρώπινα χαρακτηριστικά παραμορφωμένα, διογκωμένα, εξογκωμένα. Μου όρμησαν πολλοί. Έλεγα μονίμως προσευχές, όλες όσες θυμόμουν. Ένας με στρίμωξε, για να με χτυπήσει. Με έσφιξε δυνατά, για να με πνίξει. Όπως με έσφιγγε τον δάγκωσα στον ώμο, όμως ήταν σαν

να δάγκωνα ένα μαξιλάρι, άψυχο. Δεν ήταν σάρκα. Αυτός γέλαγε σατανικά. Δεν άκουγα το γέλιο του, μόνο τη δαιμονική έκφραση του προσώπου του έβλεπα. Είπα: “Θεέ μου, τι κάνω τώρα; Πού είσαι Χριστέ μου; Ωρα πολλή Σε ζητώ, Σε φωνάζω, πού είσαι;”.

Είδα μια στενή πόρτα όλο φως ηλίου, αλλά κανείς δεν ήταν δυνατόν να περάσει. Είχε φρουρούς δαίμονες. Και μπάρες σιδερένιες πολλές.

Κάπου εκεί τελείωσε η εμπειρία μου αυτή. Δε θα την ξεχάσω ποτέ. Φοβερή αυτή η κόλαση. Φοβερή η Κόλαση!»

π.Ιγνάτιος Καζάκος ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΩΝ ΠΟΙΜΕΝΩΝ apantaortodoxias.blogspot.gr